

(Kort bemærkning).

**Kirsten Jacobsen (FRI):**

Hr. Frank Aaen: Hvis der var den mindste mikroskopiske chance for, at den her retssag kunne føres, og at man kunne have bare et minimum af chance for at vinde den, så ville vi i Frihed 2000 støtte forslaget fra hr. Frank Aaen.

Men der er to begrundelser for, hvorfor det ikke kan lade sig gøre. For det første har regeringen ingen retlig interesse, det er punkt 1.

Og punkt 2: Så kan man altså ikke komme rendende og sige, man er blevet snydt, hvis man kendte alle oplysninger eller havde ret til alle oplysninger, og det havde man, og når man ikke selv sikrede sig, at man fik de rigtige oplysninger. Man skal også kunne bevise, hvad det er, man er blevet snydt for, hvilken købesum man skal gøre op. Det kan man ikke efterfølgende gøre. Og derfor synes jeg, når der ikke politisk kan tælles til 90 herinde – det kunne der engang; det forhindrede Det Konservative Folkeparti – at så kan vi i hvert fald få sikret nu, om der skal være skattefradrag på det her også.

(Kort bemærkning).

**Frank Aaen (EL):**

Jamen det er da muligt, at en dom ville have ført til, at banken ikke skulle betale erstatning, fordi den, der føler sig snydt, vidste alt. Det ville da også være historisk fremragende, et enormt løft i afklaringen af hele sagen om de finansielle skandaler i 1992 og omegn, hvis det var sådan, at man kunne få dokumenteret med en domsafsigelse, at godt nok snød banken færingerne, men den danske stat kan ikke få erstatning, for den var fuldt vidende om det. Den dom ville jeg gerne have haft fældet.

Så også af den grund synes jeg, at det er en god idé, at de kunne have fået den her retssag til at gå til ende.

(Kort bemærkning).

**Kirsten Jacobsen (FRI):**

Til hr. Frank Aaen: Jeg er jo så enig, så det næsten gør ondt, men uanset hvor meget hr. Frank Aaen og jeg puster os op – og nu er jeg da godt nok blevet mindre siden sidst – så kan vi altså ikke tælle til 90 sammen, det kan vi ikke, og det synes jeg vi skal indse. Vi er nødt til at indse, at realiteterne nu engang er sådan. Og jeg kan ikke engang hjælpe hr. Frank Aaen efter et folketingsvalg, for der stiller jeg ikke op.

Altså vi lever i virkelighedens verden, og så synes jeg, hr. Frank Aaen og jeg kan sætte os

ned og sige: Jamen sådan er virkeligheden, om en dommer siger det eller papirerne har fortalt os det, jamen sådan er virkeligheden. Og jeg tror også, at det ved de danske skatteydere godt.

Og det, der er vores opgave, er at fortælle de danske skatteydere, at nu skal de altså ikke glemme, at selv om man får en kompensation på 300 mio. kr. nu, som er ingenting, så har regeringen altså smidt 1,2 mia. kr. i grams. Og det var det, det kostede.

**Finansministeren (Mogens Lykketoft):**

Man kan spørge, hvad hr. Frank Aaen og fru Kirsten Jacobsen har til fælles. Jeg tror, én af tingene er, at deres manipulatoriske livssyn gang på gang spiller dem et puds.

Jeg er nødt til at sige, så stærkt som jeg overheadet kan: Jeg har ikke kendskab til, jeg har ikke medvirket til, ikke deltaget i overvejelser om nogen form for sammensværgelser af den art, som fru Kirsten Jacobsen og hr. Frank Aaen ser for sig i hele det finansielle billede, der var omkring Hafnia og Baltica og Færøbanken i vinteren 1992-93.

Jeg har haft lejlighed til at kommentere Færøbanksagen ikke én, men mange gange over for Folketinget, og jeg kan egentlig ikke føje noget til det billede, jeg har gengivet de andre gange, men jeg vil bare sige: Vi gjorde vores opfordring om banksammenlægningen i den bedste mening, fordi vi troede, det var det bedste, man kunne gøre for det færøske samfund på det tidspunkt. Det er det ene.

Det andet er, at hvad sagen har kostet færingerne, kan man jo ikke udtale sig om med den skråsikkerhed, som de to sidste og ivrige debatdeltagere har gjort, for det kommer jo an på, på hvilket tidspunkt i historien man prøver at gøre boet op. Jo nærmere man kommer nutiden, jo mere værdifuld en bank har færingerne, og det er jo bl.a. udtryk for, at nogle af de tab, man troede at se i 1993, alligevel ikke blev realiseret, fordi det færøske samfund blev rettet op.

Men man skal jo gøre sig klart, at det, som altid vil være en gåde, og som selvfølgelig også for en domstol, der skulle have afgjort det endeligt, ville være en gåde, der var svær at greje, er: Hvor længe var den bank solvent?

Hvis man har en bank, der har fødderne solidt placeret i kviksand i et samfund, der ryger ned ad slisken med en fart på 100 km i minutet, hvor længe er banken i det samfund så solvent?